

Prima instanță - (Judecătoria Hîncești, sediul central) V. Suruceanu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

ÎNCHEIERE

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, Ala Cobăneanu
judecători Luiza Gafton, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Maria (Cazanciuc) Pruticov,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Maria
(Cazanciuc) Pruticov împotriva lui Oleg Cazanciuc, intervenienți accesorii Direcția
Asistență Socială și Protecție a Familiei Hîncești și Direcția Asistență Socială și
Protecție a Familiei Ialoveni, cu privire la decăderea din drepturile părintești,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2017, prin care s-
a respins apelul Mariei (Cazanciuc) Pruticov și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Hîncești, sediul central din 12 iunie 2017,

c o n s t a t ă :

La 27 martie 2017 Maria (Cazanciuc) Pruticov s-a adresat cu cerere de
chemare în judecată împotriva lui Oleg Cazanciuc, intervenienți accesorii Direcția
Asistență Socială și Protecție a Familiei Hîncești și Direcția Asistență Socială și
Protecție a Familiei Ialoveni, prin care a solicitat decăderea din drepturile părintești a
pârâtului Cazanciuc Oleg în privința copilului minor xxxxx, născut la xxxxx.

În motivarea acțiunii a indicat că din căsătoria cu pârâtul au un copil - xxxxx
născut la xxxxx.

Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești din 30 septembrie 2011 căsătoria dintre ei a
fost desfăcută, iar prin hotărârea Judecătoriei Hîncești din 10 iulie 2014 domiciliul
copilului minor a fost determinat cu mama acestuia Maria (Cazanciuc) Pruticov.

La fel, prin hotărârea menționată s-a încasat de la Oleg Cazanciuc în beneficiul
Mariei (Cazanciuc) Pruticov pensia pentru întreținerea copilului minor xxxxx în
mărime de câte 800 de lei lunar, începând cu data de 03 aprilie 2014 până la atingerea
majoratului copilului.

Reclamanta a invocat că pârâtul se eschivează de la plata pensiei de întreținere,
iar pentru perioada 03 aprilie 2014 - 03 martie 2017 a acumulat o restanță în mărime

de 28 000 lei, fapt ce se confirmă prin încheierea executorului judecătoresc Onica Ana din 20 martie 2017.

A menționat că în prezent copilul este în grija sa, sarcina de educație și întreținerea revenindu-i în exclusivitate ei.

Atât în timpul căsătoriei, cât și după desfacerea ei, pârâtul nu și-a exercitat obligațiile părintești, nu a participat la educația copilului, iar în prezent a întrerupt orice legătură cu acesta.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza prevederilor art. 2, 51, 67-69 din Codul familiei.

Prin hotărârea Judecătoria Hîncești, sediul central din 12 iunie 2017, acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a reținut că unicul motiv invocat de către reclamantă la înaintarea cererii privind decăderea pârâtului din drepturile părintești, este că acesta se eschivează de la executarea obligațiilor, prin neachitarea pensiei de întreținere a copilului minor.

În sensul dat, instanța a conchis că probele prezentate în susținerea acțiunii nu dovedesc faptul dat, odată ce reclamanta nu a solicitat executorului judecătoresc să fie întreprinse măsuri de executare silită în privința acestuia.

Nefiind decacord cu hotărârea primei instanțe, la 22 iunie 2017 Maria (Cazanciuc) Pruticov a depus cerere de apel, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii integrale.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2017 s-a respins apelul Mariei (Cazanciuc) Pruticov și s-a menținut hotărârea Judecătoria Hîncești, sediul central din 12 iunie 2017.

La 06 aprilie 2018 Maria (Cazanciuc) Pruticov a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului Maria (Cazanciuc) Pruticov a reiterat circumstanțele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele de judecată inferioare, invocând că instanța de apel și instanța de fond au interpretat eronat art. 67 lit. a) din Codul familiei.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei contestate a fost recepționată de către Maria (Cazanciuc) Pruticov la 21 februarie 2018 (f.d. 105)

Din aceste considerente, recursul înregistrat la 06 aprilie 2018 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea

Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Maria (Cazanciuc) Pruticov nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Maria (Cazanciuc) Pruticov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari